

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobce: JUDr. O. V., narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
Pracoviště ČSSZ Ústí nad Labem,
se sídlem Revoluční 3289/15, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2017, č. j. 45000/10849/17/010/VS,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 12. 2017, č. j. 45000/10849/17/010/VS, kterým byl změněn platební výměr Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2016, č. 049/2016, č. j. 45002/130/8014/24.05.2016/049/PS, jímž bylo rozhodováno o povinnosti uhradit doplatek na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále, a výrok rozhodnutí byl nahrazen textem: „*Penále podle ust. § 20 a § 22b odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění platném do 31. 12. 2006 a ve znění platném od 1. 1. 2007: Penále z pravděpodobné výše pojistného za rok 2000 – 4 401 Kč. Penále z pravděpodobné výše pojistného za rok 2001 – 4 527 Kč. Penále z pravděpodobné výše pojistného za rok 2002 – 5 976 Kč. Penále z pravděpodobné výše pojistného za rok 2003 – 5 862 Kč. Penále z pravděpodobné výše za rok 2004 – 3 786 Kč. Penále z doplatku na pojistném za rok 2009 – 8 242 Kč. Penále Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*“

z doplatku na pojistném za rok 2010 – 9 099 Kč. Penále z pravděpodobné výše pojistného za rok 2012 – 11 455 Kč. Penále z doplatku na pojistném za rok 2013 – 11 191 Kč. Penále z doplatku na pojistném za rok 2014 – 6 901 Kč. Penále ze záloh na pojistné na důchodové pojištění roku 2014 – 2 390 Kč. Ve zbytku se rozhodnutí potvrzuje, kdy celková částka k úhradě se předepisuje ve výši 116 961 Kč.“ Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Ve stručné žalobě žalobce uvedl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že správní orgán vycházel z nepravdivého předpokladu, a to, že mu byly dne 5. 3. 2001 doručeny platební výměry ze dne 22. 2. 2001, č. 127/2001, č. 128/2001, č. 129/2001, č. 130/2001, č. 131/2001, č. 132/2001, č. 133/2001 a č. 137/2001. Žalobce poukázal na skutečnost, že Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín, jakož i Okresní správě sociálního zabezpečení České Budějovice, bylo známo, že se v místě svého bydliště nezdržuje a že mu mají být písemnosti doručovány na adresu jeho advokátní kanceláře. Vedle toho žalobce namítal, že není v souladu s ust. § 22a odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném“), použití platby ve výši 27 875 Kč ze dne 15. 7. 2010 na staré nevyměřené a promlčené nedoplatky. Žalobce dále spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se žalovaná zabývala v rámci odvolacího řízení proti platebnímu výměru ze dne 24. 5. 2016 i obdobím po tomto datu.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí v plném rozsahu. Žalovaná připomněla, že žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) byl v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ode dne 1. 7. 1990 do dne 13. 4. 2001, ode dne 14. 4. 2001 do dne 3. 3. 2004 byl v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice a ode dne 18. 5. 2009 je opět v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín. Žalovaná podotkla, že žalobce neplnil své povinnosti, neboť neplatil zálohy na pojistné, neplnil ani jednu ze základních povinností OSVČ v oblasti sociálního zabezpečení, a to povinnost podat přehled o příjmech a výdajích OSVČ za roky 1993 až 2004 a za rok 2012, ani jinak nespolupracoval (např. nereagoval na výzvy okresní správy k dostavení se za účelem kontroly, nenahlásil ukončení samostatné výdělečné činnosti k datu 3. 3. 2004). Žalovaná trvala na tom, že platební výměry ze dne 22. 2. 2001, č. 127/2001, č. 128/2001, č. 129/2001, č. 130/2001, č. 131/2001, č. 132/2001, č. 133/2001 a č. 137/2001, byly žalobci doručeny v souladu s ust. § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném do 31. 12. 2005 (dále jen „zákon o správním řízení“). Žalovaná objasnila, že z důvodu neplnění žalobcovy povinnosti podat v zákonné lhůtě přehled za každý rok výkonu samostatné výdělečné činnosti vydala platební výměry, v nichž byly předepsány pravděpodobné výše pojistného. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobci byly platební výměry doručovány na adresu trvalého pobytu, neboť žalobce okresní správě nenahlásil jinou adresu pro doručování. K tomu žalovaná doplnila, že ani změnu trvalého pobytu žalobce okresní správě nehlásil, ač to bylo jeho povinností jako OSVČ. Žalovaná podotkla, že změnu adresy trvalého pobytu si musela Okresní správa sociálního zabezpečení Děčín sama zjistit a na tuto adresu („X“) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byly následně žalobci doručovány platební výměry. K tomu žalovaná doplnila, že žalobce nebyl poštovním doručovatelem na adrese trvalého pobytu zastižěn, a proto byla zásilka dne 28. 2. 2001 uložena u držitele poštovní licence, což bylo žalobci oznámeno. Žalovaná následně postupovala podle ust. § 24 odst. 2 zákona o správním řízení.

4. K námitce žalobce, že Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín i Okresní správě sociálního zabezpečení České Budějovice bylo známo, že se žalobce v místě svého trvalého bydliště nezdržuje a má mu být doručováno na adresu advokátní kanceláře, žalovaná zdůraznila, že ze spisové dokumentace okresních správ jednoznačně vyplývá, že žalobce se správními orgány nespolečně pracoval, změnu trvalého pobytu nenahlásil a nesdělil ani žádnou adresu pro doručování písemností. Žalovaná trvala na tom, že postupovala v souladu s tehdy platným zákonem o správním řízení, když žalobci platební výměry doručila na jedinou známou adresu, a to adresu trvalého pobytu.
5. Žalovaná objasnila, že použila platbu ze dne 15. 7. 2010 ve výši 27 875 Kč na nedoplatky žalobce v souladu s ust. § 22a odst. 2 zákona o pojistném. Platba byla použita částečně na úhradu pravděpodobné výše pojistného za rok 1994 ve výši 7 231 Kč a částečně na úhradu pravděpodobné výše pojistného za rok 1995 ve výši 20 644 Kč. K tomu žalovaná doplnila, že žalobci byla pravděpodobná výše pojistného za rok 1994 předepsána v souladu se zákonem platebním výměrem ze dne 22. 2. 2001, č. 128/2001, ve výši 9 905 Kč a za rok 1995 platebním výměrem ze dne 22. 2. 2001, č. 129/2001, ve výši 24 078 Kč. Žalovaná připomněla znění ust. § 18 zákona o pojistném, z něhož dovodila, že pravděpodobná výše pojistného byla žalobci předepsána včas (splatnost pojistného za rok 1994 uplynula dne 10. 4. 1995 a za rok 1995 dne 9. 7. 1996), tedy před vypršením promlčecí lhůty. Dále dovodila, že její pohledávky vůči žalobci nebyly dosud promlčeny, neboť platební výměry nabyly právní moci dne 19. 3. 2001 a platby byly připsány dne 15. 7. 2010, tedy před vypršením desetileté promlčecí lhůty.
6. Žalovaná připustila, že se v rámci odvolacího řízení proti platebnímu výměru ze dne 24. 5. 2016, č. 049/2016, zabývala i obdobím po tomto datu, neboť v rámci odvolání byla žalobcem podána námitka promlčení, která však nebyla nijak konkretizována. Žalovaná se tak musela zabývat námitkou promlčení ohledně celkového dluhu žalobce, tedy ohledně všech položek obsažených v napadeném platebním výměru.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřila svůj souhlas a žalobce se po řádném poučení soudu, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k této otázce nevyjádřil.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhého prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19. 10. 2000 odpověděla Okresní správa sociálního zabezpečení České Budějovice na dotaz Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ohledně zjištění pobytu žalobce, že jmenovaný je stále hlášen k trvalému pobytu na adrese „X“, a to od 21. 5. 1999.
11. Z přihlášky k sociálnímu zabezpečení osoby samostatně výdělečně činné a spolupracující osoby ze dne 9. 7. 1990 bylo zjištěno, že žalobce zahájil samostatnou výdělečnou činnost dne 1. 7. 1990 a zároveň vlastnoručním podpisem na předmětném prohlášení vzal na vědomí, že veškeré změny je povinen hlásit.
12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že platební výměry ze dne 22. 2. 2001, č. 127/2001, č. 128/2001, č. 129/2001, č. 130/2001, č. 131/2001, č. 132/2001, č. 133/2001 a č. 137/2001, byly žalobci doručovány na adresu „X“. Žalobce nebyl při doručování zastížen, a proto mu poštovní doručovatel zanechal dne 28. 2. 2001 oznámení o nezastížení jeho osoby při doručování písemnosti. Žalobce si mohl písemnost vyzvednout do dne 15. 3. 2001, avšak z dokladu o doručení písemnosti vyplývá, že zásilka nebyla žalobcem v úložní době vyzvednuta. Platební výměry tak nabyly právní moci dne 19. 3. 2001.
13. Z přehledu pohledávek ke dni 23. 6. 2016 bylo zjištěno, že pravděpodobná výše pojistného za rok 1994 činila 9 905 Kč a ke dni 13. 7. 2010 byla zcela uhrazena. Z dokladu o výpočtu penále z doplatku za rok 1995 ze dne 24. 5. 2016 soud zjistil, že pravděpodobná výše pojistného za rok 1995 činila 24 078 Kč, přičemž za tento rok byla žalobcem uhrazena částka ve výši 20 644 Kč.
14. Dále soud ze správního spisu zjistil, že po zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 7. 2016, č. j. 45000/05616/16/010/VS, Krajským soudem v Ústí nad Labem, byl žalobce žalovanou vyzván k doplnění odvolání proti platebnímu výměru č. 049/2016. Žalobce na výzvu žalované reagoval zasláním doplnění odvolání, v němž uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu, že se správní orgán nevypořádal se všemi významnými okolnostmi a rozhodnutí založil na chybném skutkovém základu, a že mu v roce 2001 nebyl žádný platební výměr doručen, přičemž v roce 2010 neplatil žádný nedoplatek se splatností do dne 3. 3. 2004. Dále žalobce uvedl, že podstatná část napadeným rozhodnutím předepsaných úhrad je dávno promlčena.
15. Podle ust. § 18 odst. 1 zákona o pojistném se právo předepsat dlužné pojistné promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl. Dle odst. 2 se právo vymáhat pojistné promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno. Promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu a po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekučním správním orgánem.
16. Podle ust. § 22a odst. 2 zákona o pojistném, má-li osoba samostatně výdělečně činná splatný závazek vůči okresní správě sociálního zabezpečení, použije se její platba v tomto pořadí:
 - a) nejstarší nedoplatky pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- b) běžné platby pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,
- c) penále z dlužného pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,
- d) pokuty.

17. Podle ust. § 22b odst. 2 zákona o pojistném při stanovení pravděpodobné výše pojistného vychází příslušná okresní správa sociálního zabezpečení z údajů a pomůcek, které má k dispozici nebo které si sama opatří. Údaje o počtu zaměstnanců si může okresní správa sociálního zabezpečení vyžádat od krajské pobočky Úřadu práce, která je povinna tyto údaje jí sdělit, pokud je má k dispozici. Nelze-li pro nedostatek podkladů stanovit pravděpodobnou výši příjmů zaměstnance anebo osoby samostatně výdělečně činné, má se pro účely stanovení pravděpodobné výše pojistného za to, že jejich měsíčním příjmem je částka 1,5násobku průměrné mzdy určené pro kalendářní rok, ve kterém okresní správa sociálního zabezpečení stanoví pravděpodobnou výši pojistného; u osoby samostatně výdělečně činné se má přitom za to, že tato částka je jejím měsíčním příjmem ze samostatné výdělečné činnosti, který je již snížen o výdaje vynaložené na jeho dosažení, zajištění a udržení. Částka podle věty třetí se zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru. Dle odst. 3 stanovením pravděpodobné výše pojistného není dotčena povinnost předložit přehled podle § 9 odst. 2 nebo § 15 odst. 1 a 2 ani možnost uložit pokutu podle § 25c nebo 25d. Je-li následně tento přehled předložen, příslušná okresní správa sociálního zabezpečení novým rozhodnutím rozhodnutí o pravděpodobné výši pojistného zruší. Okresní správa sociálního zabezpečení novým rozhodnutím zruší rozhodnutí o pravděpodobné výši pojistného, pokud osoba samostatně výdělečně činná prokáže, že nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost v období, na které byla stanovena pravděpodobná výše pojistného, nebo pokud zaměstnavatel prokáže, že nezaměstnával ani jednoho zaměstnance v období, na které byla stanovena pravděpodobná výše pojistného.
18. Podle ust. § 24 odst. 2 zákona o správním řízení, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.
19. Soud se zabýval vznesenou námitkou žalobce, jež spočívala ve skutečnosti, že mu platební výměry nebyly řádně doručeny, z čehož dovozoval námitku promlčení doplatku na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále, neboť správním orgánům bylo známo, že se na adrese trvalého pobytu nezdržuje, a proto veškeré písemnosti mu měly být zasílány na adresu jeho advokátní kanceláře.
20. Při posuzování této námítky soud vycházel zejména z úpravy doručování do vlastních rukou fyzickým osobám v roce 2001, tedy z ust. § 24 a násl. zákona o správním řízení, a dále z ust. § 48 a násl. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci“). Předně je třeba uvést, že žalobce se správními orgány ohledně hlášení změny adres svého trvalého pobytu či adres pro doručování jakkoliv nespolutracoval. Správní spis totiž neobsahuje jediné podání žalobce, kterým by kterýkoliv správní orgán informoval o změně trvalého pobytu či požádal o doručování písemností na jinou adresu, tj. adresu pro doručování, v důsledku změny svého faktického pobytu či provozu své advokátní kanceláře. Povinností žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přitom podle zákona o organizaci bylo oznámit správnímu orgánu veškeré změny rozhodných skutečností, mezi které se řadí i změna trvalého pobytu či změna doručovací adresy. Tato skutečnost byla žalobci známa, neboť na přihlášce k sociálnímu zabezpečení osoby samostatně výdělečně činné a spolupracující osoby ze dne 9. 7. 1990 svým vlastnoručním podpisem potvrdil, že je povinen veškeré takové změny hlásit. Nicméně žalobce své povinnosti nedostál.

21. Žalobce se snažil zpochybnit fikci doručení platebních výměrů, avšak svá tvrzení o tom, že žalovaná strana věděla o tom, že se nezdržuje na adrese svého trvalého pobytu, nedoložil žádnými důkazními prostředky a ani nenavrhoval jejich provedení, ačkoliv v tomto směru nesl důkazní břemeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 17/2005-53, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 5 Azs 46/2003, a ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005-80, dostupné na www.nssoud.cz). Ve správním spise se nenachází jakékoliv žalobcovo podání obsahující žádost o doručování na adresu odlišnou od adresy trvalého pobytu žalobce, včetně adresy jeho advokátní kanceláře. Naopak skuteností je, že evidenci změny trvalého pobytu v databázi žalované strany a následně i ověření, zda je žalobce v době před doručováním platebních výměrů na adrese trvalého pobytu stále hlášen, činil sám správní orgán, tedy Okresní správa sociálního zabezpečení Děčín v rámci své úřední činnosti. V odpovědi bylo Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín přitom sděleno, že žalobce je stále hlášen k trvalému pobytu na adrese „X“, a to ode dne 21. 5. 1999.
22. Žalobce v předmětné věci zastával nesprávný názor, že správní orgány byly povinny doručovat své písemnosti na adresu jeho advokátní kanceláře. Je tomu tak proto, že žalobce v předmětném správním řízení nevystupoval coby advokát, nýbrž jako podnikající fyzická osoba – tzv. OSVČ, a proto nebyly splněny podmínky pro doručování do sídla advokátní kanceláře žalobce ve smyslu ust. § 25 odst. 2 zákona o správním řízení (více k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 7 As 25/2007-87, který je dostupný na www.nssoud.cz).
23. Vzhledem ke skutečnosti, že Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín nebyla známa jiná adresa žalobce, neboť žalobce sám správní orgány o změnách neinformoval, postupovala Okresní správa sociálního zabezpečení správně, pokud žalobci předmětné platební výměry doručovala na adresu jeho trvalého pobytu, tj. „X“. Žalobce si doručované platební výměry ani přes oznámení o uložení zásilky u poštovního doručovatele nevyzvedl. Nicméně pokud si žalobce doručovanou písemnost do tří dnů od uložení nevyzvedl, považuje se poslední den této lhůty za den doručení i za situace, kdy se žalobce o uložení nedozvěděl. Okresní správa sociálního zabezpečení Děčín proto zcela oprávněně považovala ve smyslu ust. § 24 odst. 2 zákona o správním řízení doručované platební výměry za doručené.
24. Soud shledal, že Okresní správa sociálního zabezpečení Děčín při doručování platebních výměrů splnila všechna kritéria stanovená zákonem o správním řízení a zákonem o organizaci, včetně zvolení adresy žalobce, na kterou byly písemnosti doručovány. Platební výměry byly žalobci řádně doručeny a soud shledal námitky žalobce v tomto směru nedůvodnými.
25. K námitce žalobce ohledně použití platby ve výši 27 875 Kč ze dne 15. 7. 2010 na nevyměřené a promlčené platby soud vycházel z ust. § 18 a § 22a odst. 2 zákona o pojistném, podle kterého má-li OSVČ splatný závazek vůči okresní správě sociálního zabezpečení, použije se její platba nejprve na nejstarší nedoplatky pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Předně soud poukazuje na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnost, že pravděpodobná výše pojistného za rok 1994 byla žalobci vyměřena platebním výměrem ze dne 22. 2. 2001, č. 128/2001, neboť žalobce neplnil své povinnosti a nepodal přehled o příjmech a výdajích OSVČ. Právo předsat dlužné pojistné se podle ust. § 18 odst. 1 zákona o pojistném promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Přehledy o příjmech a výdajích OSVČ se podávají následující rok k příslušné okresní správě sociálního zabezpečení nejpozději do jednoho měsíce ode dne, ve kterém měla podle zvláštního zákona podat tato osoba daňové přiznání za tento kalendářní rok (viz ust. § 15 odst. 1 věta první zákona o pojistném). Obecně by tedy Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín uplynula lhůta k předsání platebního výměru za rok 1994 v první polovině roku 2005.

26. Pravděpodobná výše pojistného za rok 1995 byla žalobci pravomocně vyměřena platebním výměrem ze dne 22. 2. 2001, č. 129/2001, neboť žalobce neplnil své povinnosti a nepodal přehled o příjmech a výdajích OSVČ. Na tomto místě soud opakuje, že právo předsat dlužné pojistné se promlčuje za 10 let ode dne splatnosti a přehledy o příjmech a výdajích OSVČ se podávají následující rok k příslušné okresní správě sociálního zabezpečení nejpozději do jednoho měsíce ode dne, ve kterém měla podle zvláštního zákona podat tato osoba daňové přiznání za tento kalendářní rok. Obecně by tedy Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín uplynula lhůta k předsání platebního výměru za rok 1995 v první polovině roku 2006.
27. Vzhledem ke skutečnosti, že pravděpodobná výše pojistného za rok 1994 a za rok 1995 byla Okresní správou sociálního zabezpečení Děčín žalobci pravomocně předsána platebními výměry ze dne 22. 2. 2001, č. j. 128/2001 a č. 129/2001, tedy více než 4 roky před vypršením promlčecí lhůty, nelze předsané platby považovat za promlčené, natož za nevyměřené, jak tvrdil žalobce.
28. Platba ve výši 27 875 Kč ze dne 15. 7. 2010, tak byla v souladu se zněním ust. § 22a odst. 2 zákona o pojistném nejprve použita na nejstarší nedoplatky pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, kterým byl nejprve nedoplatek za rok 1994. Po úplném uhrazení vyměřené pravděpodobné výše pojistného za rok 1994, byl zbytek platby použit na nedoplatek za rok 1995. Tento postup okresní správy sociálního zabezpečení byl zcela v souladu se zákonem o pojistném, platba žalobce byla zákonně použita na nejstarší nedoplatky na pojistném, a proto soud shledal námitku žalobce zcela nedůvodnou.
29. K poslední námitce žalobce, že se žalovaná zabývala v rámci odvolacího řízení proti platebnímu výměru ze dne 24. 5. 2016 i obdobím po tomto datu, soud konstatuje, že žalobce své blanketní odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí na výzvu správního orgánu doplnil, přičemž uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí napadá v celém rozsahu, a odvolání doplnil o námitku, kterou formuloval slovy, že: „... *podstatná část rozhodnutím předsaných úhrad je dávno promlčena*“. Žalovaná se s touto odvolací námitkou žalobce obsáhle vypořádala na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Žalobci lze dát za pravdu, že žalovaná se při vypořádávání se s jeho odvolací námitkou zabývala i obdobím po dni 24. 5. 2016. Nicméně z výše citované odvolací námitky žalobce je zřejmé, že žalobce formuloval svou námitku ohledně promlčení obecně, a proto žalované nelze přičítat k tíži, že se zabývala námitkou promlčení všech položek obsažených v napadeném platebním výměru, tedy i obdobím po dni 24. 5. 2016. Naopak žalovaná dostala své povinnosti a vypořádala se s obecnou námitkou žalobce ohledně promlčení zcela vyčerpávajícím způsobem, tedy ohledně celkového dluhu žalobce. S ohledem na výše uvedené považuje soud námitku žalobce za absolutně nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Soud uzavírá, že žalovaná zcela v souladu se zákonem o správním řízení, zákonem o pojistném a zákonem o organizaci dospěla k závěru, že žalobce je povinen uhradit doplatek na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále v celkové výši 116 961 Kč, přičemž tímto rozhodnutím nebyla dotčena žalobcova práva a rozhodnutí bylo vydáno v souladu s výše uvedenými právními předpisy.
31. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první, odst. 2 s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení ze zákona nepřísluší a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 25. září 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.